

тѣхъ просто за шега; всъду почти трупове човѣшки отъ всѣка възраст и отъ двата пола незаровени и разлагани, а нѣкои си и раздърпани отъ хищни птици и животни; жени подивѣли отъ мъжи и скърбъ, или скитаещи се по друмоветъ за търсене своитѣ, или пакъ паднали нѣкъдѣ като въ несвѣсъ прѣдъ най-последния читакъ за просена, но не добивана милость нито за мили рожби и други близки, съпрузи или бащи и майки, братя или сестри, нито пакъ за себе си; дѣчица, безъ майка сега и безъ баща и безъ никого свой на земята, безмилостно захвърлени покрай пжтищата, по нивята и ливадитѣ, по мегданитѣ и трънацитѣ; изнемощѣли стари лица и отъ двата пола безъ никаква отъ никъдѣ помощъ, изложени на явна смъртъ, било естествена по скудость отъ всичко, било, по-многого пжти, насилствена отъ турския ятаганъ; плачъ и ридания отъ страна на жертвитѣ, викове диви отъ страна на мъчителитѣ и разбойниците; България, съ една дума, пламнала въ огънь и жюпелъ, плавнала въ сълзи и кръвъ.

Възъ какви мъжи, жертви и катастрофи се полагаха, се съзиждаха и издигаха основитѣ на нова България!

Такива и други все тѣмъ подобни бѣха новинитѣ и описанията, които пристигаха отново изъ България и поразяваха цариградскитѣ българи; такива бѣха и устнитѣ разкази на нѣкои случайно избѣгали очевидци свидѣтели на тия грозни и сърдцераздиращи сцени. Тия новини цариградскитѣ българи не ги задържаха само за себе си. Тѣ се грижеха да ги съобщаватъ по единъ или по другъ начинъ дѣто и на които можаха, за да ги узнае и другиятъ свѣтъ. Самиятъ авторъ на тия бѣлѣжки — ще ли му бѣде позволено да спомене това тукъ лично за себе си? — често се затваряше въ нѣкоя осамотена и не-